

Ο Μητροπολίτης Κερκύρας ανέπτυξε το θέμα της δουλείας της αμαρτίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων](#)

Στο Ιερό προσκύνημα του Αγίου Σπυρίδωνος στην Κέρκυρα, το απόγευμα της Ε΄ Κυριακής των Νηστειών, 6 Απριλίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος χοροστάτησε και μίλησε στον τελευταίο Κατανυκτικό Εσπερινό.

Μετά το πέρας της ακολουθίας και σε συνέχεια της σειράς ομιλιών του κατά τους κατανυκτικούς εσπερινούς της Αγίας Τεσσαρακοστής, ο κ. Νεκτάριος, εμπνευσμένος από τις επιστολές προς τα πνευματικά του τέκνα ενός εκ των νηπτικών πατέρων, του Αγίου Αββά Ησαΐου, **ανέπτυξε το θέμα της δουλείας της αμαρτίας**. Συγκεκριμένα ανέγνωσε και ερμήνευσε τρία σημεία εκ των επιστολών του.

Πρώτον, ερμήνευσε ένα χωρίο στο οποίο ο Αββάς Ησαΐας παρομοιάζει τον παραδομένο στην αμαρτία άνθρωπο με ίππο χωρίς αφεντικό που πλανάται εδώ και εκεί, ενώ γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης από τον οποιονδήποτε τον συναντά, κάθεται επάνω του, τον χρησιμοποιεί και στη συνέχεια τον παρατά στον επόμενο τυχόντα. Ενώ ο άνθρωπος πλάσθηκε ελεύθερος από το Θεό, η κακή χρήση αυτής της ελευθερίας τον αχρήστευσε αφαιρώντας του τη δυνατότητα να κυριαρχεί στον εαυτό του. **Ο άνθρωπος που γίνεται υπόδουλος στην αμαρτία στην πραγματικότητα δεν ενεργεί με καθαρότητα. Έτσι, ο άνθρωπος μετατρέπεται σε πλανεμένο από το διάβολο και την αμαρτία και ωθείται στην έρημο της καταστροφής με τη μία αμαρτία να επικάθεται επάνω του μετά την άλλη.** Ο Θεός δεν μπορεί να τον βοηθήσει γιατί σε αυτήν την περίπτωση θα ανακαλούσε το αυτεξούσιο του ανθρώπου, το οποίο τού χάρισε με τη δημιουργία, πόσο μάλλον οι άλλοι άνθρωποι. Αυτή είναι η πορεία του ανθρώπου που δεν έχει τη δυνατότητα να υψώσει το ανάστημά του ώστε να αντισταθεί στις προκλήσεις των δαιμόνων και των άλλων ανθρώπων που επιθυμούν να τον

εκμεταλλευτούν, αντί να παραδοθεί ολοκληρωτικά στο Θεό και να ζήσει την αληθινή ζωή, την εν Χριστώ ελευθερία.

Η δεύτερη σκέψη του Αββά Ησαΐου στην οποία στάθηκε ο Σεβασμιώτατος αφορά την εικόνα ενός ανθρώπου τον οποίον έχουν πιάσει οι εχθροί του, τον έχουν δέσει και τον έχουν ρίξει «είς λάκκον βορβόρου», δηλαδή ενός λάκκου γεμάτου με δύσοσμη και ακάθαρτη λάσπη. Στην κάθε προσπάθεια αυτού του ανθρώπου να στραφεί προς το Θεό για βοήθεια αυτοί τού προξενούν πληγές ώστε να σιωπήσει. Ερμηνεύοντας ο Σεβασμιώτατος συμπλήρωσε την παραπάνω σκέψη με την αργολογία και το κουτσομπολιό που παρατηρείται στην κοινωνία. Οι άνθρωποι παρασύρονται συχνά σε άσκοπες κουβέντες και συζητήσεις χωρίς ωφέλεια, ενώ δε διστάζουν να στραφούν, ειρωνευόμενοι, εναντίον αδελφών τους οι οποίοι επιδεικνύουν μία διάθεση για μία ενάρετη και καθαρή ζωή. Ουσιαστικά έχει διαστραφεί η αντίληψη του σύγχρονου ανθρώπου με αποτέλεσμα να χαρακτηρίζει τη θεάρεστη καθαρότητα και αγαθότητα ως κάτι το αφύσικο. Έτσι, οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι συχνά γίνονται στόχος ακόμη και των οικείων τους οι οποίοι τούς αποθαρρύνουν. Ως αποτέλεσμα, συχνά οδηγούνται στην απώλεια της ελπίδας τους προς το Θεό και δυσχεραίνεται η προσπάθειά τους για πνευματική ανόρθωση, μετάνοια και ριζική μεταβολή του τρόπου ζωής τους από την ακαταστασία της αμαρτίας και του «βορβόρου» προς την αληθινή ζωή της αγάπης του Χριστού. Τελικά, δεν καταφέρνουν να φωνάξουν στο Θεό γιατί φοβούνται τον αγώνα που θα ανοιχθεί μπροστά μας.

Η τρίτη και τελευταία εικόνα του Αγίου Αββά Ησαΐου που ανέλυσε ο Σεβασμιώτατος είναι αυτή ενός σπουργιτιού το οποίο στα πλαίσια του παιχνιδιού κάποιου παιδιού, βρίσκεται δεμένο από το πόδι του. Τότε, όταν το σκοινί είναι χαλαρό το σπουργίτι θαρρεί ότι έχει ελευθερωθεί και προσπαθεί να πετάξει ψηλά, όμως το παιδί τότε το ξανατραβά κάτω. Το παράδειγμα αυτό εκφράζει τις προσπάθειες του ανθρώπου που όμως είναι ανίσχυρες και δεν οδηγούν σε κανένα αποτέλεσμα εάν δεν λυτρωθεί πρώτα εσωτερικά και απελευθερωθεί από τα δεσμά του εαυτού του και του θελήματός του. Τότε μόνον ο πόθος για το Θεό θα γίνει ισχυρότερος από τον «σπάγκο» που τον κρατά δέσμιο στα γήινα και στην κατάσταση της φθοράς της αμαρτίας για να μπορέσει να απελευθερωθεί πραγματικά από τα πάθη του ώστε να πετάξει ψηλά προς τη «όντως ζωή». Σε κάθε άλλη περίπτωση οι προσπάθειες του για λύτρωση εσωτερική είναι τόσο αναιμικές, ώστε να διαρκούν παρά μόνον λίγες στιγμές.

Image not found or type unknown

